

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

31 Δεκεμβρίου 2006
Κυριακή πρό τῶν Φώτων (Μάρκ. α΄ 1-8)

Ἐτούτη ἡ Κυριακή ὀνομάζεται Κυριακή μετὰ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Σημειώνει δὲ πὼς τὸ γεγονός τελέσθηκε· ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ὡς ἄνθρωπος· ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ συγκατοικήσει μὲ τοὺς ἀθρώπους. Ὁ οὐρανὸς ἄνοιξε καὶ ἀποκάλυψε πὼς τὸ μοναδικὸ κίνητρο τοῦ Θεοῦ γιὰ ἐτούτη τὴν ἐπιφάνειά Του εἶναι καὶ θὰ παραμείνει γιὰ πάντα ἡ ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἄλλωστε μᾶς τὸ τονίζει στὸ κείμενο του ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅταν λέγει : «ἔτσι ἀκριβῶς ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωσε σ' αὐτὸν τὸν μονογενῆ υἱὸ του ἵνα κάθε ἓνας ποὺ θὰ πιστεύσει σ' αὐτὸν νὰ μὴν ἀπολεστεῖ, ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνιο».

Λόγια καθαρὰ καὶ ἀληθινὰ, ἀποκαλύπτουν τὴ γνησιότητα καὶ ἀυθεντικότητα τῆς Θεϊκῆς βουλήσεως. Ἀκόμη δὲ ἐκφράζουν καὶ αἰτιολογοῦν τὴν Θεϊκὴ παρουσία στὸν κόσμον γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀθρώπου καὶ τὴ μετοχὴ του στὴν αἰωνιότητα.

Γι' αὐτὸ στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, καταγράφεται «ἡ ἀρχὴ τοῦ χαροποῦ μηνύματος περὶ τῆς ἐλεύσεως στὸν κόσμον τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἀρχίζει ἔτσι μιὰ καινούργια ἡμέρα καὶ ἀνοίγεται ἓνας νέος δρόμος πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴ Θεϊκὴ ἀγάπη καὶ εὐλογία. Γιατὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ξετυλίγεται τὸ Θεϊκὸ θαῦμα καὶ γιεννιέται ἡ οὐράνια ἀλήθεια.

Μονάχα ποὺ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια «γεννιέται ἐρήμην τοῦ κόσμου, ἔξω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ τεῖχη τῶν ἀριθμῶν, σὲ μέρος ποὺ κανεὶς δὲν φαντάζεται καὶ μέσα στὴ μυστικότητα τῆς νύχτας». Ἐκεῖνη τὴ νύχτα τοῦ θαύματος καὶ τοῦ ξαφνιάσματος! Ὅλοι βρίσκονται τυλιγμένοι ἀσφυκτικὰ μὲ τὶς ἐγκόσμιες φροντίδες καὶ μέριμνες. Ὁ κάθε ἓνας προσπαθεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ὑπαρξὴ του μὲ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἀνησυχία, ἐκτὸς τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἐγκόσμιων ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Ἐνας μόνον ἀνησυχεῖ γιὰ ὅλους αὐτούς· μὴ τυχὸν κάποιος παραστρατήσῃ καὶ χαθεῖ· μὴ τυχὸν κουραστεῖ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς καὶ πέσει· μὴ τυχὸν φύγῃ σὲ δρόμους ξένους καὶ

Άγνωστους και δὲν γνωρίζει πῶς νὰ γυρίζει πίσω.

Γι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, μόνο ὁ Θεὸς φροντίζει, σκέπτεται καὶ βοηθεῖ. Μόνο Αὐτὸς ὡς πατέρας ἀνησυχεῖ καὶ προσμένει τὴ δική μας ἐπιστροφή. Ὅχι γιατί μᾶς ἔχει ἀνάγκη ἢ προσδοκᾷ ὀφέλη ἀπὸ ἐμᾶς. Ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη Του. Δίχως τὸ Θεό, δὲν μπορούμε νὰ ὑπάρχουμε. Καὶ δίχως τὴν παρουσία Του ἡ ζωὴ ἀφυδατώνεται ἀπὸ τὶς δυνάμεις ἐκεῖνες ποὺ τὴν νοηματοποιεῖ.

Ἀκόμη δέ, κι αὐτὸ εἶναι σημαντικό, ἐμεῖς πιστοποιοῦμε τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή, ἐπειδὴ ὑπάρχουμε ἐμεῖς, ὑπάρχει ἢ πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ ὁ Θεός. Δίχως τὴ δική μας παρουσία ἢ ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει κανένα σκοπό. Ὁ σκοπὸς Του ἐκπληρώνεται γιὰ ἐμᾶς.

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ γίνεται, λοιπόν, χάρις ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ μέσω ἡμῶν βεβαιώνεται ἡ ἀνθρώπινη Ἐκείνου. Γι' αὐτὸ ἡ σύνδεσή μας μετὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι καθοριστικῆς σημασίας γεγονὸς καὶ σηματοδοτεῖ τὴν ἑτερόφωτη καὶ ἑτερότροφη ὑπαρξή μας.

Παίρνουμε τὸ φῶς ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ φωτός, τὸ Θεό. Καὶ τρεφόμαστε ἀπὸ τὸ δικό Του τραπέζι ποὺ προσφέρεται τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του. Δίχως αὐτὰ θὰ μέναμε στὸ σκοτάδι καὶ δὲν θὰ βλέπαμε νὰ βαδίζουμε πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ ζωὴ. Καὶ θὰ μέναμε πεινασμένοι καὶ διψασμένοι, δίχως τὴ τροφὴ ποὺ τρέφει τὴν ψυχὴ μας.

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἱστορικὸ γεγονὸς, ἐπανεορτάζεται καὶ ἐφέτος. Μὲ πολλὰ φῶτα καὶ ποικίλα χρώματα· μὲ στολίδια καὶ λαμπρόνια· μὲ τραπέζια καὶ δεξιώσεις· μὲ χοροὺς καὶ γλέντια. Διασκεδάζουμε καὶ χαιρόμαστε· ἐορτάζουμε καὶ ἀγάλλεται ἡ ὑπαρξὴ μας.

Πόση δύναμη ἔχει ἐτούτῃ ἡ ἐορτὴ, ὥστε νὰ παρασύρει ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας· νὰ ἐπηρεάζει ὀλόκληρο τὸν κόσμο· νὰ ζωντανεύει ὅλες τὶς ἀνθρώπινες δραστηριότητες· νὰ κινεῖ ὀλόκληρο τὸ ἐμπόριο!

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίζουμε πῶς ὅλο κι ὅλο αὐτὸ εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Εἶδεμὴ θὰ ἔχουμε ὀλωσδιόλου ξεφύγει ἀπὸ τὸ βαθὺ καὶ οὐσιαστικὸ νόημά της. Κι αὐτὸ εἶναι πῶς ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος μὲ ἓνα διακριτικὸ τρόπο καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς κάνει φίλους καὶ ἀγαπητοὺς Του!

Ὅμως, ἐπειδὴ σέβεται τὴ δική μας ἐλευθερία καὶ δὲν θέλει νὰ μᾶς ἐπηρεάσει μὲ ἄλλον τρόπο, γι' αὐτὸ στέκει ἀπ' ἄξω καὶ κτυπᾷ μὲ διακριτικότητα.

«Ἴδου ἔχω σταθεῖ στὴ θύρα σου καὶ κρούω», λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, «ἐὰν κάποιος ἀκούσει τὴ φωνὴ μου καὶ ἀνοίξει τὴ θύρα, θὰ μῶ μέσα στὸ σπίτι καὶ θὰ δειπνήσω μ' αὐτὸν καὶ

αὐτὸς θὰ δειπνήσει μαζί μου, ἀπολαμβάνοντας τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴ χαρὰ τῆς μακαρίας ζωῆς».

Γι' αὐτὴ τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴ χαρὰ τῆς μακαρίας ζωῆς ἐορτάζουμε τὰ Χριστούγεννα. Καὶ παρακαλοῦμε προσευχόμενοι, νὰ μὴ μᾶς λησμονήσει ὁ Χριστὸς καὶ δὲν κρούσει τὴ θύρα τῆς ψυχῆς μας.

Γιατὶ ἐμεῖς εἴμαστε ἔτοιμοι ν' ἀνοίξουμε ἀμέσως, ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμε νὰ ζήσουμε ἐτοῦτα τὰ Χριστούγεννα μέσα μας, ὑπαρξιακά, μὲ τὴ δική Του χάρη καὶ εὐλογία.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]